

РЕШЕНИЕ

№ **

гр. Бургас, 30.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на петнадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Събина Н. Христова
Диамандиева

Членове: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря МАРИНА Д. ДИМОВА
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
гражданско дело № 20212000500296 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е въззивно, по реда на чл.258 и сл. ГПК, образувано по жалбата на ответника по гр.д.№107/20г. по описа на Окръжен съд Сливен-Агенция „Пътна инфраструктура“ ЕИК 000695089, със седалище и адрес на управление:гр.София 1606, бул.“Македония“№3 чрез Областно управление-Т., действаща чрез процесуален представител – ю.к. Ст.С., против Решение № 17/11.05.2021г. на Сливенски окръжен съд, постановено по делото, в частите, осъждащи го да заплати на ищеца обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди от ПТП, станало на 31.08.18г., ведно с последиците по закон.

Решението се сочи за неправилно. Страната споделя направената от окръжния съд правна квалификация на спора- обезщетение от деликт по чл.49, вр.чл.45 от ЗЗД, но счита фактическата обстановка за неправилно изяснена на база представените доказателства, досежно причината за настъпилото ПТП, вината и отговорността за причинените от него имуществени и неимуществени вреди. Не споделя мотива на решаващия съд, че техническата причина, довела до настъпването на ПТП е отсъствието на правилно поставена пътна вертикална маркировка, изискваща задължителен пътен знак за заобикаляне на препятствие от лявата му страна, разположен непосредствено преди разделителния остров, както и извода, че водачът бил извършил технически правилно действие, заобикаляйки препятствието от

дясната му страна. В тази връзка оспорва извода на съда за доказано виновно противоправно бездействие от страна на администрацията, управляваща пътя, изразило се в непоставяне на вертикален пътен знак преди отбивката „вход и изход на паркинг“ по процесния пътен участък. Намира, че поставянето на задължителен знак „Г11“-„преминаване отдясно и отляво на знака“ е било възможно, но по преценка на служителите на Агенцията, а те са го счели за ненужно в случая, т.к. пътят е третокласен републикански и с нисък трафик на движение. Твърди липса на нарушение на задължително за изпълнение нормативно предписание. Обсъжда показанията на разпитаните по делото свидетели и счита за доказано наличието на необходимата хоризонтална пътна маркировка по време на произшествието. След собствен анализ на събраните по делото доказателства обосновава извод, че процесното ПТП е било причинено единствено от поведението на ищеца, изразяващо се в загуба на управление върху МПС, заради придвижването му с непозволена високата скорост от 90 км/ч (надвишаваща разрешената за типа превозно средство и пътен участък от 80км/ч), при това несъобразена с релефа на местността и конкретните пътни условия и поради липсата на опит като активен водач на мотоциклет, придобил правоспособността си за управление на такова МПС около два месеца преди инцидента.

Оспорва присъдените неимуществени вреди и като прекомерни, несъобразени с критериите, въведени в раздел II на ППВС №4/68г., евентуално и с недооценения размер на установеното от данните по делото съпричиняване на вредите от пострадалия(млада възраст, липса на опит като водач на мотоциклет, придвижване с по-висока от разрешената и несъобразена с условията на пътя и с релефа му скорост).Моли за отмяна на решението на първата инстанция в обжалваната част и за постановяване на ново по същество, отхвърлящо изцяло претенциите на ищеца като недоказани. В условие на евентуалност иска съобразяване на обезщетението с възражението за съпричиняване на вредоносния резултат. Дири разноски. Не ангажира доказателства.

В своевременно представения отговор на жалбата, въззиваемият ищец Д. ИВ. ИВ. с ЕГН ***** от гр.С., чрез адв. К.К. със съдебен адрес: гр.С., ул.“Д. П.“ №*, ет.*, офис *, я счита допустима, но неоснователна.Споделил е изцяло фактическите и правни изводи на първата инстанция, включително приетия процент на съпричиняването си за вредите от обсъжданото ПТП.Счита за правилно приложен и материалния закон. Молил е за потвърждаване на обжалваното съдебно решение и за присъждане на сторените пред въззивен съд деловодни разноски. Не сочи доказателства.

В проведеното пред Апелативен съд-Бургас открито съдебно заседание, становището на въззиваемия се поддържа от процесуален представител-адвокат.

Служебната проверка на въззивния съд, извършена с Определение №

195/08.07.21г. по делото, сочи въззивната жалба за допустима.

Служебната проверка на съда по чл.269 от ГПК, сочи обжалваното решение за изцяло валидно и за допустимо в обжалваната част.

По съществото на спора, с оглед становищата на страните, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано пред Окръжен съд - Сливен по претенция с правно основание чл.49, вр.чл.45 от ЗЗД, отправена от Д. ИВ. ИВ. против Агенция „Пътна инфраструктура“ - София, за осъждането на ответника да му заплати обезщетение за **имуществени и неимуществени вреди**, претърпени в следствие на ПТП, станало на 31.08.2018 г., като имуществените са за общата сума от 38 947лв.(в тази връзка са направени двукратни уточнения на исковата молба) и включват: тотална щета от 8614 лв., нанесена на мотоциклета, с който ищецът е катастрофирал, разходите за лечението му в размер на 2 529 лв., пропуснати ползи –представляващи работни заплати за периода от м. септември 2018 г. до м. април 2019 г., в размер на 27 804 лв., а неимуствените са в размер на 10 000 лв.. Претендира се и законната лихва върху главниците, считано от датата на увреждането-31.08.2018г., до окончателното изплащане на задължението.

В обстоятелствената част на исковата молба се описва следната фактическа обстановка: На 31.08.2018г. ищецът се е движил с личния си мотоциклет марка „К.“ по път III-409 км 16+035 в посока гр. П., като в участъка на разстояние от около 20 км от гр. П., се е придвижвал със скорост от около 70-80 км/ч, тъй като участъкът бил стръмен. Внезапно пред него се появил остров от зелени и високи храсти, който разделял пътното платно. Ищецът продължил движението си плътно в дясно, като приел, че ако се отклони, ще навлезе в насрещното движение. Дясната лента водила до отбивка, която била настлана с дребен чакъл. Моторът изведнъж занесъл, водачът изгубил управление и се блъснал в насрещно дърво. След инцидента ищецът повикал майка си, която отивайки на местопроизшествието се обадила на тел.112. С дошлата на мястото на инцидента линейка, ищецът бил откаран в болница в гр. Т..

Твърди, че на пътния участък, където станал инцидентът, липсвала хоризонтална маркировка, ограничаваща скоростта и указваща посоката на движение.Пътни знаци-за ограничение на скоростта от 70км., за ограничение на скоростта от 50 км. и трети указателен знак „завой наляво“ били намерени в храстите в близост до пътя от ищеца и негови близки дни след инцидента. Поради липсата на маркировка, ищецът не могъл да прецени в коя посока трябвало да продължи, приближавайки острова от високи зелени храсти.

Издаденото на ищеца през месец април 2019 г. наказателно постановление с наложена глоба в размер на 200 лв., мотивирано с извод, че

настъпилото на 31.08.18 г. ПТП се дължало на несъобразената скорост на придвижването на водача, било отменено от РС- П. вследствие обжалване.

Размерът на поисканото обезщетение за щетите на мотоциклета, се позовава на експертно заключение от 25.02.2019г., изготвено от лицензиран оценител, констатира, че нанесена на МПС тотална щета на стойност 8 614 лв.

Ищецът твърди, че бил в невъзможност да работи в А., където работил дотогава, като служител в кетъринг-фирма и да получава обичайните си месечни доходи. Общата стойност на незаработените от него заплати за периода от м. септември 2018 г. до м. април 2019 г., когато бил в невъзможност да работи, възлизали на 12 638 паунда с легова равностойност - 27 804 лв.

Поддържа, че в резултат от травмите, походката му била нарушена и накуцвал. Това била причината да му бъде отказана работа като кандидатствал за сервитьор в елитно заведение в Л.. Поради нарушение в походката, му бил отказан лиценз и за таксиметров шофьор.

Вследствие на процесното ПТП, ищецът търпял и неимуществени вреди, изразяващи се в негативни изживявания, болки и страдания, свързани с провежданото лечение и възстановителен период. Предстояла и втора оперативна интервенция- за изваждането на металния имплант, поставен в пострадалата му от удара дясна подбедрица.

Ответното дружество Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) оспорва с отговора си предявените иски като неоснователни и недоказани. Счита, че ищецът се е движил с несъобразена скорост (според протокола за ПТП от 31.08.18г.), като предвид релефа на местността е загубил контрол на МПС-то, навлязъл е в крайпътната обвивка в дясно и се е блъснал в дърво, нарушавайки разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП. На мястото имало следи от спирачен път. Твърди се, че на мястото на катастрофата е имало запазена хоризонтална маркировка, поставена през 2013 г. Участъкът не бил с натоварен пътен трафик, не е имало поставени пътни знаци след посочената по- горе година, каквито ищецът твърди.

Оспорва механизма на настъпилото ПТП, позовавайки се на данни от предходен административен процес, касаещ произшествието. Поддържа, че катастрофата е станала при отлична видимост, в светлата част на денонощието, без наличието на външни предпоставки, които да я облагодетелстват. Пътната настилка била суха, наклонът на платното лек, пътят равен, поддържан и асфалтиран. Допуска, че причина за сблъсъка е превишена за съответния клас на превозното средство и пътя скорост, развивана от ищеца при придвижването му. Твърди липса на доказателства за заявените пропуснати ползи.

Прави възражение за неоснователност на заявената претенция за

неимуществени вреди и оспорва като прекомерно адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца. Моли за отхвърляне на исквете, като неоснователни и недоказани. В условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на виновния водач, с оглед намаляване размера на дължимото обезщетение.

При съобразяване на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдебно–медицинска(СМЕ) и съдебна автотехническа експертизи (САТЕ), съдът е възприел, че процесното ПТП се явява причинено от неизпълнение на задължението на собственика на пътя(АПИ) да обозначи с надлежна вертикална маркировка предстоящото препятствие на пътното платно–остров от храсти- и да укаже заобикалянето на препятствието с поставянето в началото му на задължителен пътен знак за заобикаляне от лявата страна. Приел е също, че пострадалият е съпричинил вредоносния резултат, за който дири обезщетение с 20%, тъй като е управлявал мотора си със скорост, надвишаваща допустимата за вида на превозното средство и характеристиките на пътя.С оглед това заявените претенции за имуществено обезщетение за вредите, причинени на пострадалото МПС, за лечението на ищеца и тези за неимуществените вреди, които е претърпял, са съответно намалени по размер. Останалите претенции са отхвърлени като недоказани.

Въззивният съд не споделя крайните правни изводи на първата инстанция за основателност на исквете за обезвреда, защото намира, че процесното ПТП е причинено единствено и само от неправомерното поведение на ищеца като участник в движението, предвид следното:

По фактическата обстановка, касаеща спорния механизъм на катастрофата:

Поради липсата на спор по делото и представените Протокол за ПТП №1629156 от 31.08.18г. и Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №11/18г., въззивният съд установява, че на 31.08.2018г. около 18.55ч., ищецът се е движил с личния си мотоциклет марка „К.“ по път III-409 км 16+035 в посока от гр.О. към с. К., общ. П., с крайна цел на пътуването- гр. П., където живеела майка му- св.Св. Ст.(вж. и нейните показания).

Безспорно и видно от писменото изявление на ищеца по делото пред първа инстанция(л.200-дело СлОС), което съдът цени доказателствено само в частите, съдържащи признания на страната за неизгодни на тезата ѝ факти е, че в посоченото време, при придвижването си с мотора по горепосоченото трасе, преодолявайки възходяща денивелация, ищецът установил наличието на остров от високи храсти, разделящ пътя на две, едва когато се изкачил в най-горната част на пътя и взел самостоятелно решение да заобиколи това препятствие от дясната му страна, предвид нормативно установената посока на придвижване на МПС в страната и липсата на задължителни пътни знаци. След като навлязъл в лентата от дясната страна на острова разбрал, че тя

представлява отбивка и се опитал да намали и спре превозното средство, но безуспешно, поради което се опитал да влезе в нивата край пътя, но се блъснал в дърво, т.е. самокатастрофирал. Показанията на свидетелката – майка на ищеца съдът не обсъжда в контекста на горните обстоятелства, т.к. тя не е очевидец на произшествието и го интерпретира на база споделеното ѝ от ищеца.

Няма спор по делото, а в тази връзка има още непротиворечиви свидетелски показания, представени от двете страни в процеса и признание на ответника, че пред горепосочения остров не е бил поставян знак, който да указва задължителен завой наляво, нямало и други вертикални пътни знаци. Налице е според свидетелските показания по делото само хоризонтална пътна маркировка- осова линия- разделяща двупосочното платно за движение по път III-409 на две пътни ленти(по една за всяка посока на придвижване).

Безспорно за делото е, че ищецът се е движил в дясната пътна лента, съответстваща на посоката му на движение и възприемайки зеления остров, разделящ пътя на две като препятствие, е предприел маневра за заобикалянето му отдясно, с което фактически е навлязъл в отбивката край пътя.

Според неоспорената от страните и възприета от този съд като годно доказателствено средство за релевантните факти автотехническа експертиза, придружена и с поясненията на експерта, дадени в съдебно заседание пред първата инстанция (вж. л. 205- дело ОС), мотоциклетистът се е движил в зона на лек ляв завой и е загубил управление върху превозното средство, защото е задействал спирачна система (предна спирачна уредба).От това е последвала загуба на напречна устойчивост на мотора(л.206-дело ОС- последен абзац).

Протоколът за ПТП и показанията на св. Б.(представен от ответника) сочат, че пътят в участъка преди произшествието е асфалтиран, без дупки и други неравности или препятствия, като отбивката в дясно от острова е също асфалтирана.

Страните не спорят и протоколът за ПТП сочи, че произшествието е станало в светлата част на денонощието, при суха настилка и ясно време, без наличието на други участници в движението по този път.Последният е третокласен междуселищен път от републиканската пътна мрежа, слабо натоварен. Самата отбивка според св. Б. е с дължина от приблизително 100м., наклонът на пътя е лек(в протокола на мястото на катастрофата- пътят е отразен като хоризонтален, без наклон, според интерпретацията на експерта по САТЕ), островът е от зелена храстова растителност, без дървета, по пътния участък няма мрежови пукнатини и дупки, а само малки камъчета, настилка е запазена и в добро състояние, пътят е забранен според св. Георгиева(на ответната страна) за тежкотоварни автомобили. Лентата, в която се е придвижвал ищецът, не е маркирана (ограничена) отдясно към отбивката (вж.

св. Б.), но осова линия между двете ленти е налична и ясно видима. В протокола за ПТП участъкът е посочен като регулиран, съгласно правилата за движение.

Снимката на мястото на произшествието, представена от вещото лице по техническата експертиза, приобщена към заключението му, илюстрира отсечката, в края на която ищецът е напуснал отбивката на пътя, навлизайки в зеления пояс, ограждащ я отдясно по посоката на движението му. От този снимков материал е видно, че там няма препятствия, налагащи задействане на спирачен механизъм, отбивката представлява лека дъга с изход, включващ се в дясното пътно платно. Ищецът се е придвижвал със скорост от почти 90км/ч към момента на задействането на спирачката(вж. САТЕ). Според свидетелката – майка на ищеца- той за първи път е преминавал през този път с МПС, което сам управлява.

По данни от ОД на МВР-Т., ищецът е придобил свидетелство за правоуправление на МПС от категория „В“ на 08.08.16г., за категория „А“- на 27.06.18г. и за категория „С“-на 31.08.18г.(в деня на катастрофата).

При тези данни експертът е посочил като техническа причина за възникването на произшествието, отсъствието на технически правилно поставена вертикална маркировка.Според него технически правилно би било да е налице задължителен пътен знак за заобикаляне на препятствието от лявата му страна, който да е разположен непосредствено в началото на разделителния остров.

Въззивният съд не споделя този извод, приемайки го за необоснован от гореописаната фактическа обстановка и от обстоятелството, че този знак е от категорията на задължителните и би имал за последица забрана за навлизането в отбивката отдясно, което ограничение няма нито техническо, нито нормативно оправдание и не постига целите на закона за обезопасяване на пътя и облекчаване придвижването на участниците в движението по него.

Всъщност констатациите на експерта, изложени по-горе, сочат като непосредствена техническа причина за настъпването на произшествието използването на спирачки от водача на мотора. Това именно негово действие е причинило нестабилността и загубата на управление на двуколесното превозно средство и излизането му от пътя с преминаване в десния ограждащ пътното съоръжение зелен пояс, където се е блъснало челно в дърво.

Ищецът се е движил със скорост, превишаваща разрешената от закона такава(в рамките на настоящото производство това вече не е и предмет на спор, предвид изразеното от пострадалия съгласие с извода на първата инстанция за съпричиняване на вредоносния резултат в размер на 20%, поради шофиране с превишена скорост). Път III-409 не е скоростен, а слабо натоварен третостепенен междуселищен такъв, а моторът на ищеца е превозно средство от тип А и съгласно чл.21 от ЗДВП максималната скорост

на придвижването му извън населено място на такъв път е ограничена до 80 км/ч.

От друга страна няма спор, че този път е държавна собственост и на ответната агенция е възложено задължението да го стопанисва, поправя, поддържа и да регулира движението по него, с оглед изправността и безопасността му, включително с поставяне на необходимата маркировка и сигнализация за съответния клас път, да организира движението по него така, че да осигури условия за бързо и сигурно придвижване и за опазване на околната среда от наднормен шум, както и от замърсяване от моторните превозни средства(вж. чл.3, ал.1 от ЗДвП). Следователно, неизпълнението на тези задължения би могло да доведе до носенето на отговорност за вреди, причинени на участниците в движението в тази връзка.

С оглед горното, спорен пред настоящата инстанция е само въпросът за главната причина за катастрофата-дали това е липсата на допълнителна маркировка (освен осовата линия, разделяща двете пътни ленти и сочеща направлението на пътя) или само управлението на мотора с превишена скорост.

Въззивният съд приема, че липсата на знак за задължително заобикаляне на препятствието- остров от лява страна, не е причината за настъпилото произшествие, защото чл.27 от ЗДвП разрешава на водача на пътно превозно средство при наличието на остров или препятствие на платното за движение да премине от неговата лява или дясна страна по собствена преценка, като ограниченията на тази преценка са само в два случая: когато има пътен знак, указващ изрично страната, от която да се премине- тогава спазването му е задължително и когато островът или препятствието са разположени в средата на пътното платно с двупосочно движение- тогава водачът е длъжен да премине от неговата дясна страна.

Очевидно е, че в случая няма задължителен знак, а и островът не е разположен в средата на пътното платно с двупосочно движение, т.к. осовата линия не преминава през него, а се отклонява встрани, очертавайки лек ляв завой на пътя, така че зеленият остров остава в дясно, извън очертаванията на пътната лента, заемана от ищеца преди отклонението му, т.е. изцяло извън лентите за движение.Следователно островът не е препятствие на пътя, а крайпътно съоръжение, което би могло да бъде възприето при добра видимост, като тази, в условията на която е катастрофирал ищецът, ако той се бе придвижвал със скорост, съобразена с факта, че пътят е третокласен, а не скоростен, че го преминава самостоятелно шофирайки за първи път и му е непознат, както и с факта, че притежава свидетелство за правоуправление на МПС сравнително отскоро (2016г.).Ако скоростта на ищеца бе съобразена с горните особености, той би могъл да възприеме правилно явилото се отклонение на пътя, да прецени, че се касае за отбивка и да реагира своевременно и адекватно на този факт, като продължи движението си в

заеманата дясна лента, следвайки като ориентир за върната посока - осовата линия.

На следващо място съдът съобразява, че в случая липсват и обективни предпоставки, които да направят наложително задействането на спирачки от ищеца след навлизането му в отбивката край острова, защото тя предлага отворен изход и включване в същия път и посока на движение, асфалтирана е и няма данни настилка да е компрометирана с дупки, пукнатини, неравности, препятствия.

Не се споделя от този съд и твърдението на ищеца, че зеленият остров представлява внезапно появило се препятствие на пътя, предвид събраните в процеса доказателства, сочещи непротиворечиво, че наклонът на терена преди него е съвсем лек. Само за пълнота на изложението съдът добавя, че ако наклонът е счетен от водача за обстоятелство, намаляващо или ограничаващо видимостта на пътното платно, той е трябвало веднага да снижи скоростта на движение, в изпълнение на задължението си по чл.20 от ЗДвП, като я избере съобразно атмосферните условия, релефа на местността, състоянието на пътя и на превозното средство, превозвания товар, характера и интензивността на движението, конкретните условия на видимост, за да е в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, опасно за движението.

При установената по делото фактическа обстановка и характеристики на пътя, този съдебен състав счита, че наличната на терена хоризонтална маркировка- осова линия -не е обръкваща, не е съчетана с други, изключващи я пътни знаци и е достатъчна за правилната ориентация на участниците в движението относно посоката на пътя. Не е имало необходимост от допълнително полагане на вертикални пътни знаци, ограничаващи скоростта и предупреждаващи за наличието на предстоящия в този участък лек ляв завой, нито от знак, указващ задължително заобикаляне отляво на пътното препятствие, каквото процесният зелен остров не е.

При горните разсъждения съдът заключава, че всички заявени от ищеца по делото вреди- имуществени и неимуществени, настъпили в следствие на ПТП от 31.08.18г. на път III-409 в участък на км16+035, са причинени от собственото му несъобразено с изискванията на чл.20, ал.2 от ЗДвП поведение на пътя, заради управление на ППС с несъобразена за терена и пътните условия скорост. Следователно ответникът по делото- АПИ- не носи отговорност за тези вреди и отправените спрямо него претенции за обезщетение са неоснователни. Като такива те следва да бъдат отхвърлени.

Предвид горните изводи, съдът не разглежда останалите въведени от въззивника защитни възражения срещу осъждащото го първоинстанционно решение.

При този изход от обжалването, решението на първата инстанция следва да бъде отменено в частите, осъждащи АПИ за плащане на обезщетения и

разноски на ищеца и за внасяне на държавна такса и разноски за експертизи за първоинстанционното производство.

Вместо това претенцията следва да бъде отхвърлена, като на основание чл.78, ал.1 от ГПК, на АПИ бъдат присъдени разноски в размер на внесената за настоящото производство държавна такса от 338,20лв. и 200лв. юрисконсултско възнаграждение или общо 538,20лева.

Мотивиран от горното, Апелативен съд - Бургас

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 17/11.05.2021г., постановено по гр.д.№107/20г. по описа на Окръжен съд Сливен, В ЧАСТТА, осъждаща АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ да заплати на Д. ИВ. ИВ. от гр. С. обезщетение за претърпени вследствие ПТП от 31.08.18г., станало на път №III-409, неимуществени вреди в размер на 8000лв., имуществени вреди в размер на 2023лв., представляващи разходи за лечение на получени при произшествието травми и сумата 6886,40лв. за нанесени имуществени щети по катастрофиралия при посоченото ПТП мотор марка“К.“, собственост на И., ведно със законна лихва за забава от 31.08.18г., до окончателното изплащане на задълженията, както и В ЧАСТТА, осъждаща АПИ да заплати на Д.И. деловодни разноски от 673лв., държавна такса за делото от 676,40 лв.по сметка на Сливенски окръжен съд и 200лв.разноски, представляващи възнаграждение за вещи лица и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ исковете на Д. ИВ. ИВ. с ЕГН *****, с адрес гр.С., ул. „Б. Т.“ № ** против АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ с ЕИК 000695089 със седалище и адрес на управление гр.София 1606, бул.“Македония“ ЗА ЗАПЛАЩАНЕ на обезщетение за претърпени от настъпилото на 31.08.2018г. ПТП на път III - 409 в посока от гр.О. към с.К., общ. П. неимуществени вреди /болки и страдания/в размер на 8000лв., както и за имуществени вреди в размер на 2023 лева, представляващи разходи, сторени за лечението на пострадалия И. от получените в същото произшествие травми и за имуществени вреди в размер на 6 886.40 лева, репарирани щетите, нанесени по катастрофиралия при същото ПТП мотоциклет марка „К.“, собственост на Д.И., ведно със законна лихва за забава върху главниците от 31.08.2018г., до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА Д. ИВ. ИВ., с ЕГН *****, с адрес: гр.С., ул. „Б. Т.“ № ** ДА ЗАПЛАТИ на АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ с ЕИК 000695089, със седалище и адрес на управление: гр.София 1606, бул.“Македония“ № 3, съдебно-деловодни разноски за производството по в.гр.д.№296/21г. по описа на Апелативен съд Бургас в общ размер на

538,20лв.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба, пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____